

La paraula CRISI és una paraula molt grossa que va entrar a casa meva de sobte, així, escrita en majúscules i sense avisar, per la nevera. De primer, els meus iogurts preferits de maduixa van ser substituïts per uns de més barats. Els pares insistien que eren els mateixos, però d'una marca blanca. Encara no sé per què deien això de la marca blanca. L'etiqueta era de color rosa i us puc ben assegurar que no feien el mateix gust, ni de bon tros!

Aquesta marca blanca va ser com una invasió alienígena que va infectar tota la nevera: refrescos, formatge, mantega, llet... I molt ràpidament es va estendre també pel rebost: cereals, sucs, pa de motlle, quètxup... Les meves protestes no servien de res, era com lladrar a la lluna, com si de cop i volta els adults s'haguessin quedat sense paladar, tan exquisits que havien estat en altres temps en el vi i altres galindaines semblants.

La crisi també va deixar la meva mare a casa: l'empresa en la qual treballava va tancar. A mi m'agradava molt tornar d'escola i que ella hi fos per fer-me el berenar i poder-li explicar tot el que m'havia passat durant el dia.

I quan ja m'havia acostumat a aquestes marques blanques, van començar a desaparèixer els refrescos de la nevera. I el pitjor de tot va ser quan es van esfumar els iogurts. Segons els meus pares, també era bo menjar fruita per postres. Potser ho era, però calia que fossin sempre pomes? Caixes i caixes de pomes que ens enviava l'àvia des del mas! Els cereals van ser substituïts per galetes tipus maria, això sí, de marca blanca, tot i que aquesta vegada l'etiqueta era de color marró.

La paraula crisi va passar de la cuina al menjador i la televisió per cable va deixar de funcionar. La marca blanca també va fer de les seves amb la roba, les vambes, la motxilla... El pitjor va ser quan el pare també es va quedar a casa. Aleshores aquesta paraula va passar al garatge i el cotxe més gros també va desaparèixer.

Encara no sé com ni quan totes les meves extraescolars es van esfumar. La veritat és que vaig agrair deixar les classes d'anglès i, sobretot, sobretot, les de violí! No estic dotada per a la música... Però em va fer molta pena abandonar les de teatre.

Aquesta paraula lletja també va portar la mala maror a casa, discussions i cares de pomes agres.

Un dia els pares van posar la cara de les grans converses, aquesta que només posen havent sopat quan en passa una de grossa. Em vaig espantar. La mare gairebé no havia sopat; potser estava embarassada. A mi ja m'havia passat la dèria de tenir un germanet. Quan era més petita em feia molta il·lusió tenir un company de jocs. Ara, el que en realitat vull és un gosset, però no hi ha forma de convèncer-los. De tota manera, no podia ser, la mare tenia vora quaranta anys. Tot i que la mare d'una amiga li havia donat un germanet a quaranta-dos anys. Però això era voler treure pols de sota l'aigua. Vaig sentir una punxada a l'estómac. De seguida vaig rebutjar aquesta idea, però una de més horrible em va venir a la ment: potser volien divorciar-se. Ara sí que em feia mal l'estómac. No havia notat res, o potser sí. Tot just abans de sopar els pares s'havien discutit per culpa del cotxe: tots dos el necessitaven i com que ara només en tenien un... Però les discussions des que estaven a l'atur eren una constant. Jo ho trobava normal, ara passaven més estona junts. El pare em va treure dels meus pensaments.

—Tenim una bona notícia —va començar a dir.

El vaig mirar de fit a fit. No podia ser una bona notícia. Les bones notícies, a casa meva, no s'hi donaven mai havent sopat. Possiblement volien adoptar un nen. Vaig sentir una vegada que els hauria fet molta il·lusió tenir una parelleta, i ara que estaven a l'atur tindrien temps per cuidar-lo. Però això era una contradicció! Millor el gos.

—Hem trobat feina —va dir la mare.

12 Sí que era una bona notícia. Per què no somreien? Allà hi havia gat amagat.

—Tots dos? —vaig preguntar incrèdula.

—Sí —va dir el pare.

Els vaig observar atentament.

—Llavors, on és el problema?

—Que no és en aquesta ciutat —va dir la mare.

Anaven alternant les respostes.

—Us hi heu de traslladar cada dia? I són gaires quilòmetres? —Jo continuava amb les preguntes.

—Molts —ara tocava al pare.

—On és la feina? —vaig anar directament al gra.

—A Berlín —digué la mare amb un fil de veu.

—Berlín d'Irlanda? O hi ha un altre Berlín aquí que jo no conec? Ja sabeu que el meu fort no és el coneixement del medi.

—Exactament: Berlín d'Alemanya. Però, què us ensenyen a escola? —va protestar el pare.

—I no hi ha un Berlín a Irlanda? —Jo creia que sí.

—No. Vols dir Dublín —em va aclarir la mare.

—Tant hi fa, Berlín o Dublín! I les meves amigues? I l'escola? Quan? Per què? —Les preguntes se m'amuntegaven al cervell com una metralladora.

—Anem a pams —va dir la mare—. Tu no hi véns.

—Ah, no?

D'una banda, era horrible separar-me dels pares, però pensava que encara ho era més anar a un país desconegut on no en coneixia l'idioma.

—Jo em quedo?

—Sí —va dir el pare. Sembla que li toquen sempre les respostes més curtes.

—Quant de temps?

—Un any —va dir la mare amb llàgrimes als ulls.

—Un any!!!!? Això és molt de temps! Amb qui em quedo?

—Amb l'àvia. Nosaltres anirem i vindrem sovint. Ja veuràs com gairebé ni te n'adones —va dir el pare.

—Llavors, l'àvia vindrà a viure aquí amb mi! —vaig exclamar il·lusionada. Ja no em semblava tan mala idea.

—No. Aniràs tu a viure amb l'àvia al Mas de la Pera —va dir la mare.

—Al mas? Però si això és al cul del món!!!

—Aquesta llengua, Paula! —em va renyar el pare.

—Però... i les classes? I els meus amics? Si tot just acaba de començar el curs! —vaig dir entre sanglots.

—Hi faràs amics de seguida... —va dir la mare intentant consolar-me.

Per tota resposta vaig sortir disparada del menjador i em vaig refugiar a la meva habitació no sense abans donar una bona portada en senyal de protesta.

El Mas de la Pera era un edifici construït el segle XVII —aquesta informació va ser el primer que em va ensenyar la meva mare així que vaig tenir ús de raó— i era on vivia la meva àvia, a més de cent quilòmetres de la ciutat i a tres quilòmetres del poble més proper. Al cul del món! Era un lloc ideal per passar-hi les vacances quan era petita: gallines, arbres fruiters, horta... La casa està envoltada de camps i bosc, i a pocs metres hi passa un petit torrent d'aigües clares. Aquest

mas, generació darrere generació, s'ha dedicat al conreu de les terres i a criar animals, fins que la mare va trencar la tradició i va fugir cap a la ciutat. Sembla que tanta gallina i natura no l'entusiasmaven! I ara què pretenia? Que jo recuperés les seves arrels? Volia per a mi el que no havia volgut per a ella? Era molt injust!